

ZUZANA BAČOVÁ

ANTILIEČITEĽ

PRVÁ KNIHA MOCI: **SPOJENCI**

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú
vyhradené

ISBN 978-80-560-0160-8

Zuzana Bačová

Antiliečitel'

Prvá kniha moci: Spojenci

Grafická a technická spolupráca: Gubová Mária, Szekereš František
Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0160-8

O B S A H

Efekt smrti	3
Dar života	26
Správna správa	56
Antiliečiteľský oheň	74
Adamov labyrint.....	95
Nerozbitné srdcia.....	120
Tretí blok	140
Dcéra šíriteľov.....	189
Databáza snov	222
Ktorý, je ten pravý?	260
Slniečny internát.....	292
Antiliečiteľská odveta	327
Nová tvár	348
List pre Nikoho.....	379
Antiliečiteľstvo.....	400
Všetky cesty končia u Radomíra.....	452

1. Kapitola

Efekt smrti

Gabriel čakal. Obe ruky mal zastrčené vo vreckách tmavej bundy. V pravej zvieral tú vec, ktorá preňho bola tak nesmierne dôležitá, ľavou sa zľahka dotýkal modrého mp3 prehrávača.

Možno by ho hudba dokázala upokojiť. Možno by nemusel každú chvíľu odpočítavať čas, ktorý mu ešte ostával. Stále mal nádej, že sa tie príznaky neprejavia. Vzdal to, keď pocítil ako sa okolo neho uzatvára ten známy, mučivý pocit. Rezignovane si zložil z pliec ťažký batoh a z príručného vrečka vybral dva páry tmavých rukavíc.

Boli nasiaknuté silnou arómou bylínok. Zmesou určenou na potlačanie vonkajších prejavov jeho preklatých schopností. Keď si ich nasadil, ruky sa mu zdali takmer znecitlivené, ale ani táto hrubá vrstva ho nemohla úplne ochrániť pred chladom šíriacim sa jeho pokožkou. Naposledy si ich nasadzoval, keď v Kráľovciach trénoval zaťaženie druhého stupňa. Takzvanú druhú moc, ktorá všetko ešte viac sťažovala. Problémom bolo aj to, že liečitelia druhú moc chápali inak a pre nich to nebolo to isté, ako preňho. Vtedy sa mu vôbec neradilo s nimi pracovať. Nedokázal potlačiť svoju prirodzenú energiu. Nakoniec usúdil, že ich nepoužije, pokiaľ to nebude absolútne nevyhnutné. Teraz sa obával, že takáto situácia práve nastala. Liečiteľ Radomír ho nechal čakať na stanici plnej ľudí. Bol preč už takmer polhodinu a hrozilo, že Gabriel sa prestane kontrolovať. Nechcel prepadnúť panike na verejnom priestranstve. Niečo také by bolo absolútne nezodpovedné.

Nech už bol dôvod cesty do Košíc akýkoľvek, nechcel spôsobovať žiadne ďalšie problémy.

Čoraz netrpezlivejšie prešľapoval po tom istom úseku.

Dával pozor na batoh a snažil sa tváriť, že miestnosť plná ľudí, preňho nie je ničím výnimočná.

Rukavice našťastie začali plniť svoju funkciu. Bolo mu už omnoho lepšie. Chlad ním až natoľko neprechádzal ale cítil, že to už nebude trvať dlho.

Nikdy to nefungovalo celkom stopercentne a cena za chvíľkový pocit bezpečia bola vždy až príliš vysoká.

Nemilosrdné pálenie prechádzalo jeho pokožkou. Tá alergia sa vždy ozvala, ale aj tentoraz to jednoducho musel vydržať. Pre istotu si nasadil aj kapucňu.

Nechcel, aby si niekto všimol, ako bledne.

Orieškovohnedé oči začínali nadobúdať nepríjemne sivý odtieň. Vedel, že to bude pokračovať, až kým nebude vyzerat', akoby práve prekonával nejakú vážnu chorobu. Takto to začínalo takmer vždy, keď sa už naozaj prestával ovládať.

Gabriel sa zhlboka nadýchol a pokúsil sa sústrediť na svoje okolie.

Odpútal svoju myseľ od toho, čo ho tak veľmi obmedzovalo. Chcel si ešte chvíľu vychutnávať pokojné popoludnie. Všetky vône, zvuky a miesta ho nesmierne lákali. Tiché rozhovory a šušťanie novinového papiera. Pobežovanie detí a neustále hmýriaci sa cestujúci. To všetko v ňom vyvolávalo množstvo pozitívnych reakcií. Páčil sa mu ten neriadený hluk.

V dedine Kráľovciach, kde strávil dosť podstatnú časť svojho dospelovania, prežil pár mučivo pokojných rokov. Zdalo sa mu, akoby ubehli celé veky kým sa tam vôbec niečo odohralo. V liečiteľskom dome vládol len poriadok a disciplína. Liečiteľ Radomír, ktorý mal na starosti tunajšiu liečiteľskú komunitu, patril síce k mocným, ale venoval sa len skúmaniu liečivých rastlín a písaniu tých svojich odborných kníh. Gabriel takmer celý čas trávil vo svojej izbe na najvyššom poschodí. Od ôsmich rokov mu patrila tretia posteľ, blízko okna. Na ďalších dvoch posteliach nikdy nikto nespál.

Gabriel vždy dúfal, že k nemu niekoho pridelia, aspoň v časoch, keď bol ešte malý o tom sníval. Neskôr, keď zistil, že to nie je možné, pokúšal sa tie postele jednoducho ignorovať. Žil oddelený od svojich vrstovníkov, nemal priateľov. Aj keď v dome bolo vždy plno detí, nenašiel medzi nimi žiadne pochopenie. To všetko bolo súčasťou života, ktorý viedol v Kráľovciach. Učenie, úlohy, precvičovanie sebaovládania. Tréning na dráhach, ktoré preňho Radomír pripravil. Napriek niekoľkoročnej námahe tento výcvik nepriniesol želané výsledky. Nepodarilo sa mu potlačiť svoju druhú prirodzenosť. Spôsobovalo mu to len bolesť a vyvolávalo to v ňom pocit bezmocnosti. Chcel, aby ho prijali takého, akým je, ale nikto nevenoval pozornosť tomu, čo sa im snažil povedať. Nech sa snažil akokoľvek, stále ostával tým nezvládnuteľným dieťaťom. Bol vždy odkázaný len sám na seba. Nemohol ani kontaktovať svoju rodinu. Matka sa s ním zhovárať nechcela a súrodenci o ničom nevedeli.

Netušil, čo im o ňom povedali, ale bolo mu jasné, že si niečo dokázali veľmi rýchlo vymyslieť. Brat a sestra, s ktorými sa hrával, boli preňho len blednúcou spomienkou. Niekedy pochyboval, že vôbec existovali. Povedali mu, že ich nesmie vidieť a on to rešpektoval, ale občas aspoň chcel zísť do svojho rodného mesta. Takmer každý rok to Radomírovi navrhoval, ale on to vždy odmietol. Hlavne pred Vianocami sa kvôli tomu jeho nálada prudko zhoršovala a bol v takom stave, že ani nemohol sedieť s ostatnými pri stole, ani keby si to prial. Čoraz častejšie opakovane žiadal o návštevu svojej rodiny ale nebolo mu to umožnené. Až pred pár dňami mu oznámil, že spolu pocestujú do Prešova a zastavia sa aj v Košiciach. Dôvod tejto cesty ostával neznámy, ale Gabriel sa nato aj tak veľmi tešil. Dúfal, že sa mu podarí presvedčiť Radomíra, aby zašli aj za jeho rodinou. Chcel ich vidieť aspoň z diaľky, ale neodvážil sa porušiť dohodu. Vedel, že nesmie byť dlho bez dozoru liečiteľa a nemienil ohroziť obyčajných ľudí.

Možno práve preto, bolo preňho takým zázrakom, že sa ocitol sám na voľnom priestranstve. Pokúšal sa nahovoriť si, že je v bezpečí. Nikto predsa nemôže vedieť, že to nie je celkom normálny výlet. Nepoznajú ho a nič iné okrem vlastnej temnoty, ho nateraz nemôže ohroziť. Nevedia, že im môže ublížiť. Tá sladká nevedomosť im nedovolí, opovrhovať ním. Liečiteľ si len potrebuje na chvíľu oddýchnuť a čoskoro budú opäť pokračovať v ceste. To všetko si hovoril, aby aspoň trochu zmiernil počiatočné štádium paniky. Považoval to za šancu, ukázať im, že dokáže zvládnuť svoju temnotu. Bol pripravený aj na možné komplikácie ale dúfal, že napokon nenastanú. Chlad sa ešte viac rozšíril, ale dalo sa to zvládnuť. Ľudia si ho nevšimli. Nikto nevenoval prílišnú pozornosť nízkemu šestnásťročnému mladíkovi, ktorý sa rozpačito obzeral okolo seba. Bol oblečený tak ako všetci ostatní v rifliach, tričku a bunde, ktorá nebola ničím výnimočná. Stal sa súčasťou celku a bol vd'ačný, že si nikto nevšimol žiadnu nenormálnosť.

Vždy mu hovorili, že ho kvôli tomu nikto neprijme, ale on tomu nechcel veriť. Nebol ochotný pripustiť, že sa od nich odlišuje. Napriek všetkému, Gabriel bol človekom a patril medzi ľudí, nie do uzavretej izby. Tak si to aspoň predstavoval, ale ukázalo sa, že nebude ľahké udržať si novonadobudnuté presvedčenie. Zachvátila ho mierna triaška. To bola ďalšia nepríjemná súčasť procesu. Zrak sa mu mierne zakalil, videl všetko v sivých farbách a vnímal energie, šíriace sa zo všetkých strán. Vedel odhadnúť aké choroby mali ľudia prechádzajúci okolo neho. Cítil aj pár vyhasínajúcich energií, ale pokúšal sa to potlačiť. Starý manželský pár, ktorí prešiel okolo neho sa mierne zachvel. Muž si priložil ruku na srdce a žena vyplašene hľadela na Gabriela. Viedla svojho manžela preč a dokonca sa aj rýchlo prežehnala. Gabriel vedel, že im už neostáva veľa spoločného času a bolo mu jasné, že o pár dní tá žena bude kvôli tomu veľmi plakať. Díval sa ako pomaly odchádzajú a prial si, aby šli rýchlejšie, aby zbytočne nestratili to, čo im ešte ostávalo.

Gabriel ignoroval akékoľvek príznaky. Musel to ešte chvíľu naťahovať. Bojoval s tým, až kým to nezačalo prekračovať hranicu únosnosti. Ďalších pätnásť minút trvalo, kým pochopil, že to sám nezvládne. Vyrožil si batoh na plecía a zamieril čo najbližšie k východu. Pripravoval sa na rýchlejší ústup. Ostávali už len dve minúty a Radomír sa ešte stále nevracal. Gabriel zúfalo prechádzal pohľadom po prichádzajúcich ľuďoch. Nebol medzi nimi. Nebol to ani jeden z nich a on už začínal strácať nervy. Musel uznať, že tentoraz mu dal naozaj zabrať. Starší liečiteľ po dlhšom meraní síl, očividne pobledol a počas cesty musel niekoľkokrát klesnúť pod prvý stupeň moci, aby neupadol do bezvedomia. Začínal mať oňho vážne obavy. Keby náhodou niekde odpadol, asi ťažko by mu dokázal pomôcť. Liečitelia vždy patrili k ľuďom, ktorí mali omnoho viac životnej energie, ale ani to mu nebránilo v tom, aby všetku spotreboval. Obzvlášť, keď boli dlhšiu dobu v kontakte s antiliečiteľom. Gabriel nervózne zatľal päste.

Pripravoval sa na to, že bude musieť vybehnúť von. Ak sa neukáže, celý ten obraz pokojného popoludnia sa zrúti. Obával sa, že sa tomu nevyhne. Vždy musel s niečím takým počítať. Všetko mohlo byť odpustené, ale nie to, čo sa stalo pred ôsmimi rokmi...

Spomienka na tú udalosť v ňom rozšírila ešte silnejší nápor chladu. Ten krik mu ešte stále znel v ušiach.

Ten plač bol hlboko v ňom a dral sa na povrch.

Ten chladný dotyk cítil na svojom tele. Gabriel prudko zavrtel hlavou. Už sa to nestane. Nedovolí to, aj keby mal kvôli tomu všetko obetovať.

Srdce sa mu šialene rozbúchalo. Pokúšal sa pohnúť, ale telo mu vypovedalo službu a pochopil, že už to dlhšie nevydrží. Tep sa mu spomaľoval a začínal pociťovať tú zvláštnu otupenosť, ktorá bola predzvesťou konca zápasu.

Rukavice tých ľudí mohli ešte stále čiastočne ochrániť. To jediné ho upokojovalo. Prenasledovalo ho sklamanie. Nedokázal vydržať ani chvíľu, a to dúfal, že jedného dňa dokáže žiť úplne sám bez pomoci liečiteľov.

Rúčky batoha sa pretrhli. Prudko dopadol na zem. Gabriel ho nestihol opäť zodvihnúť. Nevládal odtrhnúť pohľad od svojich rúk. Silné pulzovanie ich napĺňalo temnými energiami. Nemalo zmysel sa to pokúšať zastaviť. To mu našepkával hlások, hlboko v temnote. Predná časť tmavého batohu sa roztrhla pod náporom energie. Gabriel zdesene hľadel na rozhádzané veci...

Oblečenie, knihy a dokonca aj fotka, na ktorej boli jeho matka, súrodenci... Posledná pamiatka na iný život, ktorý by možno viedol, keby ostal tým obyčajným dieťaťom...

To všetko ležalo na podlahe, ale on to nemohol zdvihnúť. Prestal cítiť chlad, stal sa chladom a vnímal mrazivú pachuť cudzích energií.

Zdalo sa mu, že je opäť doma. Má osem a pokojne leží vo svojej posteli. Patrik a Marcela už dávno spia.

On nemôže zaspať. Chce ísť za mamou, povedať jej, aby sa nebála. Nič sa mu nestane. Cíti sa dobre. Ona už za nimi určite nepríde.

Vylieza z postele, z ťažka dýcha a snaží sa dostať k nej. Mamina posteľ je prázdna. Sadá si na zem. Pozrie sa na okno. Všimne si ako sklo pomaly praská. Mamine kvety začínajú vädnúť. Jeden po druhom strácajú svoje krásne farby.

Gabriel má strach. Počuje plakať svojich súrodencov, ale nemôže sa pohnúť. Je najstarší mal by sa ísť na nich pozrieť, ale bojí sa...

Cíti, ako ich život prúdi doňho. Bráni sa tomu, ale nedokáže to zastaviť...

„Gabriel, preber sa!“

Nemohol. Stále ich videl pred sebou. Nedokázal sa toho obrazu zbaviť. Nieкто ho pevne zovrel, strhol na zem.

„Gabriel, no tak!“

Ten hlas ho donútil vystúpiť zo spomienok.

Pridržiaval sa chladu, nechcel sa tak rýchlo poddať liečivým impulzom. Bol tým jediným, čo poznal.

Chlad ho vítal vždy s otvorenou náručou, ale všetko ostatné prinášalo len bodavú bolesť.

Liečivá energia postupne rozpúšťala mrazivú temnotu. Bolestivé impulzy ho prinútili bojovať ešte urputnejšie. Nad sebou uvidel zamračenú tvár staršieho liečiteľa. Bola zvráskavená, poškodená tou strašnou silou, ktorej nikto z nich nedokázal porozumieť. Dlhšie svetlé vlasy mu padali do očí. Aspoň tie ostali v pôvodnom stave, čo sa nanešťastie nedalo povedať o zvyšku tela. Za to, že si Gabriela nechal, musel zaplatiť. Tvrdú a krutú daň za jediný akt milosrdnosti. Zdalo sa, že počas cesty Radomír naozaj stratil pár rokov svojho života. Teraz už vyzeral takmer na šesťdesiat. Bol roztrasený a ledva dokázal udržať plynulý tok energie. Gabriel mu nechcel ublížiť. On jediný sa oňho staral, keď jeho schopností kolísali a nikto sa k nemu nechcel priblížiť. Podpisalo sa to na jeho zdravotnom stave. Istý čas si boli napriek tomu veľmi blízki, ale tieto časy pominuli. Napriek tomu sa naňho nedokázal hnevať. Vedel, že máloktorý liečiteľ by súhlasil s niečím takým. Takéto nezvládnuteľné prípady zvyčajne skončili na oveľa horších miestach.

„Už je to v poriadku. Pokojne ma môžete pustiť.“ - pokúšal sa vymáňať z jeho zovretia.

Začínalo to byť poriadne nepríjemné. Liečiteľ ešte nikdy takto nad sebou nestratil kontrolu. Dost' často sa spolu hádali, ale vždy to skončilo len slovnou prestrelkou. Radomír sa celý chvel od potláčanej zlosti. Bolo ťažké ho pustiť. Túžil sa zbaviť príťaž, ktorá ho ohrozovala.

„Vstávaj!“ - zasyčal podráždene.

Energia, ktorú okolo seba šíril Gabriela takmer oberala o vzduch. Starší liečiteľ mal ešte stále dost' sily, aby ho dokázal aspoň chvíľu dusiť. Mal pevnú vôľu, ktorá Gabrielovi chýbala. Ten tlak naňho pôsobil čoraz intenzívnejšie. Gabriel zúfalo položil ruky na jeho plecia. Nie aby útočil, chcel sa len brániť. Radomír si to nevšímal. Sledoval ako ďalej bledne, pery mal už takmer modré od nedostatku vzduchu, kapucňa mu skĺzla z hlavy... Radomíra to nezastavilo. Ďalej naňho tlačil, až kým ho nejaký muž neodtiahol od Gabriela.

„Nechajte ho. Nevidíte, že tomu chlapcovi je zle!“
„Nemiešajte sa do toho! “ - okamžite ho zahriakol
liečiteľ.

Chvíľu sa s ním ešte dohadoval, ale Gabriel im
nevenoval pozornosť. Pokúšal sa trochu pozbierať.
Radomír muža umlčal pomocou energie. Takisto sa
postaral aj o to, aby na nich ľudia prestali zazeráť. Ich
tváre sa vyjasnili a začali okolo nich prechádzať,
akoby sa tam vôbec nič neodohralo. Radomírova
manipulatívna schopnosť bola stále ešte veľmi silná.
Nedokázali sa tomu ubrániť.

Gabrielovi sa konečne podarilo vstať. Vopchal si do
vrecka fotografiu svojej rodiny, spolu s ďalšími
menšími vecami. Chcel pozbierať aj tie ostatné, ale
Radomír mu to nedovolil. Odvliekol ho von so
stanice.

„Chcem si zobrať svoje...“ - pokúšal sa ho zastaviť.
Nemienil nechať na zemi svoj jediný majetok.

„Pozbieram ich, ale najprv ťa odprevadím do auta.“ -
tvrdohlavo ho ťahal za sebou.

Niečo sa stalo, niečo veľmi vážne viselo vo vzduchu. Gabriel bol rád, že si napokon natlačil veci aj do vreciek bundy, mal taký pocit, že sa niečo začalo diať a pomaly nad tým strácal kontrolu.

Gabriel mal zrak stále zahmlený a vďaka hustému dažďu nevidel ani na krok. Musel sa spoľahnúť na svojho liečiteľa. Neochotne sa nechal viesť.

Radomír zavolať odvoz. Aspoň to bolo viac než povzbudivé. Gabriel tušil, že ďalší prevoz v prostriedku hromadnej dopravy by zrejme nevydržal. Radomír ho dovedol až k tmavému mikrobuse. Rýchlo otvoril dvere a dostrkal ho dovnútra. Zaplesol ich tak silno, až mu takmer privrel ruku. Rýchlo sa vybral späť do Košickej stanice, pozbierať tie veci.

Gabriel sa usadil na sedadlo. Prišiel po nich klasický, tmavý mikrobuse používaný liečiteľmi. Dúfal, že vodič nezazrel jeho tvár. Liečitelia a ľudia spomení s jeho komunitou ho poznali z takzvaných trestných stránok. Mal tam svoju fotografiu a dosť podrobný výpis toho, akou hrozbou je pre ľudstvo.

Dúfal, že neujde z auta ako ten posledný, ktorého si objednali v Prešove. Radomír musel šoférovať a bolo to s ním takmer na nevydržanie. Počas celej cesty zdôrazňoval, aby si Gabriel poriadne zakryl tvár, skôr než niekam nastúpi. Tentoraz bol od toho našťastie ušetrený. Vodič pokojne sedel na svojom mieste, mal pustenú hudbu a priam ukázkovo si ho nevšímal. Tmavovlasý mladík si rezignovane sadol dozadu a uprel utrápený pohľad na svoje kolená. Zapol mp3 prehrávač. Relaxačná hudba ho okamžite obklopila. Udržiavanie sa na normálnej úrovni bolo zrazu omnoho jednoduchšie. Staval si z nej pevnú hradbu. Pohodlne sa oprel a na chvíľu privrel oči. Vtesnal všetky svoje myšlienky do hudby. Keď sa liečiteľ vrátil, dovnútra prenikol studený vzduch. Gabriel nechal oči zatvorené, nedokázal sa tak rýchlo spamätať z toho nepríjemného incidentu. Hradba z hudby ho chránila, až kým nepocítil pálenie na pravom pleci. Telom mu okamžite začala prúdiť sladká otupenosť.

Otvoril oči. Niečo nebolo v poriadku...

Nemal by sa takto cítiť. Nie potom, ako takmer prestal dýchať kvôli neúprosnému tlaku energie. Malo by mu byť zle. Chvíľu si prehrával v hlave celú tú ponížujúcu scénu. Radomír ho držal, pracoval s energiou a niečo mu do nej pridal. Liečiteľ mohol ľudí svojou energiou otráviť. Bolo to síce proti ich prísaha, ale zdalo sa, že na antiliečiteľa sa dohoda o nezabíjaní nevzťahuje.

Radomír sa vrátil. Otvoril dvere na mikrobuse a chystal sa niečo povedať, ale Gabriel ho nepustil k slovu.

„Tak takto sa so mnou chcete vysporiadať?!“ - odsekol zlostne.

„Naozaj ma to veľmi mrzí, chlapče.“ - nie príliš presvedčivo povedal Radomír.

Znelo to chladne. Takmer nezúčastnene, akoby hovoril o niečom, čo sa ho ani vôbec netýkalo.

Položil mu k nohám všetky jeho veci v narýchlo opravenom batohu. Gabriel začínal tušiť, že táto rozlúčka sa mu nebude vôbec páčiť.

„Už sa o teba nemôžem starať. Nedovolia mi, aby si sa vrátil domov, toto je jediná možnosť. Môžem pre teba niečo urobiť? Urýchliť účinok, ak by si chcel...“ - stále pokračoval tým istým tónom, akoby sa zhováral s nejakou sochou.

Bezbolestne preťal akékoľvek putá. Muž, ktorý sa s ním prechádzal, rozprával mu o rastlinách, o zvykoch liečiteľov, bol nenávratne preč.

Gabriel si obe ruky položil na kolená. Predstieral, že je úplne otupený jedom. Potláčal zlosť, ktorá ho nútila aktivovať všetku svoju silu. Nanešťastie nemal čas poslúchnuť svoju horúcu hlavu. Nechcel to celé príliš dlho zdržiavať. Potreboval už odpoveď len na jedinú otázku...

„Poviete mi aspoň, kto zo mňa urobil antiliečiteľa?“

„Neviem, chlapče. Odpoveď musíš hľadať len u ostatných antiliečiteľov. Ich tajomstvá nepoznáme. Obávam sa, že nemáš toľko času.“ - skonštatoval neisto.

„To je v poriadku. Len choďte. Ja sa o seba postarám.“ - chladne mu odpovedal Gabriel.

Radomír napäto prikývol. Venoval chlapcovi posledný pohľad a potom opatrne vyšiel z auta.

Vodič naštartoval a postupne sa začínali vzd'alovať od stanice. Gabriel opatrne vytiahol z vrecka svoj zelený kameň. Pevne ho pot'ažkal v ruke. Na dotyk bol drsný, nepríjemne ťažký. Takmer sa mu zarezával do dlane.

Musel sa veľmi sústrediť, aby ho vôbec udržal v rukách. Už ani poriadne nevedel, prečo tú vec tak veľmi chráni. Bolo mu tak dobre, príjemne. Túžba poddať sa tomu procesu bola veľmi silná. Takmer pohlcujúca. Možno konečne stretne tú, ktorá mu to urobila. Bude sa jej môcť pozrieť do pokrivenej tváre. Vždy si myslel, že to bola ona, ale nemal na to žiadny dôkaz a bolo také jednoduché tomu podľahnúť.

Temnota ani svetlo už nebudú jeho nepriateľmi.

Bude sa môcť niekoho bez odporu dotknúť. Chytí sa pevne jej ruky a nechá sa viesť. Tam, kam za ním nemôžu prísť všetci, ktorí mu odmietli dať šancu.

Jeho myseľ bola úplne uvoľnená. Ponáral sa do sveta možných predpovedí.

To sa stávalo, keď sa niekto vládnucci energiami ocitol blízko smrti. Otvoril dlaň. Pozrel na svoj kameň. Bol stále taký studený. Zvláštne sa ligotal. Bol kľúčom, ale on nemal dost' síl ním otočiť'.

Prvá z budúcností sa pred ním otvorila. Mal pred sebou dôležitú cestu. Na tej ceste len zabíjal, nemyslel a necítil. Modré kvety ho sprevádzali na každom kroku.

Druhá bola trpkou chuťou sladkých jabĺk. Cítil ako sa mu rozplývajú na jazyku. Nemohol sa odpútať od tej chuti. Necítil žiadne chute. Od ôsmich rokov bolo všetko úplne rovnaké, nech zjedol čokoľvek. Preto nikdy nepovažoval jedlo až za takú skvelú vec. Mal pocit, akoby jedol len papier... Teraz v tejto náhlivej vízií sa mu tento zmysel na chvíľu vrátil. Trvalo to len chvíľu a on si ani nezapamätal, akoby to malo správne chutiť.

Tretia budúcnosť mu ponúkla prázdnu ulicu. Vstupoval do nej sám, ale keď z nej vychádzal, niesol si so sebou niečo veľmi dôležité. Niečo, čo ho fascinovalo.

Štvrtá budúcnosť bola ako izba pokrytá purpurovými kvetmi. Niekoľko v nej ležalo, naťahovalo k nemu ruky... Nastal čas rozhodnúť sa, či podstúpiť ďalšie neisté boje.

Mysel sa mu vyjasnila.

Chcel žiť. Bojovať za svoju vlastnú a jedinečnú budúcnosť. Postaviť sa všetkému, čo ho postretne. Za žiadnu cenu sa nechcel vzdať. Túžba žiť bola signálom pre chladný kameň. Vstrebal do seba, čo najviac nakazenej energie. Gabriel cítil ako mu telom prebehli nepríjemné kŕče. Dúfal, že to bude účinkovať. Celou svojou myslou sa upínal k tejto nádeji.

Vloženie energie do neživého predmetu nebolo vôbec jednoduché. Celý ten proces si žiadal príliš veľa síl.

Okrem toho to musel robiť v absolútnej tajnosti.

Bral si ho so sebou len pre prípad núdze. Mal aj pár ďalších, ktoré zastrčil do topánok, ale na tie momentálne nedosiahol.

Mal pocit, akoby ho niečo ťahalo oboma smermi.

„Nie, ešte nie.“ - zašepkal Gabriel.

Jeho telo očividne nebolo zvyknuté na takýto spôsob liečby.

Musel vynaložiť všetky svoje sily, aby sa udržal na sedadle. Bolo nesmierne vyčerpávajúce, úplne vypudil jed z tela. Keď sa mu to konečne podarilo, upadol do nepokojného spánku.